No. 2205 Zaterdag 10 April 1926. 43ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.-- bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: St. Elisabeth's Gasthuis.
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Onze Waterleiding buiten gevaar ? ? ?

II.

Onze bewijsvoering in het vorig nummer heeft vastgesteld, dat de watervoorziening der stad volgens het *plan-Molengraaff*, gebaseerd op de bronnen van Hato met het groot reservoir van 16.000 M3 ons alleen *over één jaar van droogte* kan heenhelpen.

Wel niemand zal durven beweren, dat wij daarmede voldoende zijn gebaat. Juist in het *tweede* en *derde* jaar van droogte wordt de nood nog nijpender.

Een watervoorziening, die ons reeds in het *tweede* droge jaar in den steek laat, zou ons meer nadeel dan voordeel brengen. Want door het water in den beginne zóó gemakkelijk en goedkoop onder ieders bereik te brengen, wordt het waterverbruik veel grooter en algemeener, worden er nieuwe behoeften geschapen, waaraan in het tweede droge jaar, wanneer de waterleiding haar werk staakt, plotseling een einde wordt gemaakt. De nieuw geschapen behoeften kunnen niet meer bevredigd worden. De water*voorziening* zou dan feitelijk in den waren zin op een water*ontbering* uitloopen.

Misschien meent men, dat wij al te pessimistisch denken over de droge jaren van Curaçao?

Zijn langdurige droogteperiodes wel zoo veelvuldig op ons eiland?

Sinds twee jaar worden in de *Curaçaosche Courant*, niet meer zooals vroeger, de statistieken van den regenval gepubliceerd?

Waarom niet?

Nog nooit is hier het nut van nauwkeurige opname van onzen regenval en de publicatie daarvan zoozeer gebleken als tegenwoordig. De spotters beweerden indertijd wel, dat met al die regenmeters er toch geen druppel *méér* regen viel op ons eiland. Men lachte. En de spotters dachten misschien wel, dat ze het pleit gewonnen hadden.

Doch ook een nauwkeurige boekhouding geeft een koopman geen cent méér inkomsten. Integendeel. Zij kost hem zelfs geld. Toch zal geen koopman zijn boekhouden opdoeken of verwaarloozen, omdat hij daardoor alléén inzage en overzicht krijgt van den stand van zaken, van winst of verlies.

Ook de kennis van den regenval over een groot aantal jaren is voor ons eiland absoluut onontbeerlijk, om de waarde van een *prise d'eau* te kunnen beoordeelen.

Wat leert ons de regenval op Curaçao?

1o. dat droge jaren hier veel talrijker zijn dan goede regenjaren.

2o. dat langdurige droogteperioden van 2, 3 tot zelfs 5 jaren achtereen hier meermalen zijn voorgekomen.

En daar moet een waterleiding voor onze stad op berekend zijn.

Uit de berichten van dien tijd staat met zekerheid vast, dat van 1820 tot 1825 hier vijf jaren lang een felle droogte geheerscht heeft.

Regenmeters bestonden er toen nog niet. Eerst in 1830 begon de eigenaar van de plantage *Savonet* op eigen gelegenheid en zeer primitief opname van den regenval te doen en te noteeren.

Later geschiedde dit ook in de stad in het fort, en eerst in het begin dezer eeuw onder Gouverneur DE JONG VAN BEEK EN DONK werden aan verschillende plantages regenmeters verstrekt. Als resultaat daarvan weten wij nu, dat tusschen de jaren 1830 en 1925, dus over een tijdvak van bijna een eeuw, de *gemiddelde* jaarlijksche regenval hier 530 tot 540 m.M. bedraagt.

De jaren, die *onder* dat gemiddelde blijven, zijn slecht of zeer slecht te noemen.

Wat daar *boven* ligt, is goed of overvloedig.

Een jaar met *gemiddeld* cijfer, kan of wel vrij goed of ook slecht zijn. Dit hangt geheel af, of dit totaal cijfer verkregen is uit vele *kleine* regenbuitjes of enkele *groote* buien. Want alleen door deze laatste worden onze regenbakken en ook de bronnen van Hato gebaat. De *vele kleine* buitjes brengen geen voordeel.

Ziehier nu eenige droogte periodes over de laatste 40 jaren:

Jaren-aantal	*m.M.*	*Jaren.-aantal*	*m.M.*
1888:	292	1902:	313
1889:	460	1903:	382
1890:	523	1904:	474
1891:	547	1905:	369
1896:	315	1911:	378
1897:	462	1912:	362
1898:	479		
1899:	357		
1900:	437		

Tot nu toe is er hier nog geen droogteperiode van langer dan 5 achtereenvolgende jaren waargenomen.

Een waterleiding voor onze stad moet ons dus minstens over 5 jaren droogte kunnen heenhelpen. Anders heeft deze voor ons geen voldoende waarde.

Het *plan-Molengraaff* kan ons alleen in het *eerste* droge jaar redden en laat ons in het *tweede* al in den steek.

En nu herhalen wij onze vraag, gesteld op het slot van ons vorig artikel: Kan in dien noodtoestand niet voorzien worden door in de laagvlakte van Hato nog meer of nog grootere reservoirs te bouwen?

Zeker. Er is plaats en ruimte genoeg voor.

Wat wordt daarvoor vereischt?

De lezer houde goed in het oog, wat de basis is van onze redeneering.

De feiten wijzen uit, en de Gouverneur heeft het in zijn *M. v. A.* officieel vastgelegd, dat de bronnen van Hato half Maart van dit jaar nog slechts 150 ton daags produceerden. Daaruit kunnen wij afleiden, dat zij op 1 Januari ll. (dus één jaar na een zeer overvloedig regenjaar en nadat er op 8 November nog een zwaren regen van ongeveer 150 m.M. op het plateau van Hato gevallen was) reeds beneden de 200 ton per dag gedaald waren, zoodat we gerust mogen aannemen, dat (zonder nieuwe groote regens) vóór het einde van dit jaar het rendement wel niet meer boven de 100 ton per dag zal reiken. En wanneer deze droogteperiode nog langer blijft aanhouden, zal die productie in het volgend jaar zeker nog aanmerkelijk daar beneden dalen. Als bewijs hiervoor kan het volgende dienen. Op 20 Februari ll. bij het bezoek der Raadsleden op Hato, was de straal water uit de eerste bron (boca di Leon) ongeveer van een *polsdikte*. De totale productie was toen 150 ton daags. Twee zeer geloofwaardige personen, die vroeger tijdens een langdurige droogteperiode Hato bezochten, verzekerden ons, dat toen diezelfde bron met een straal van nauwelijks een *vingerdikte* vloeide.

Doch laten we niet te pessimistisch zijn en aannemen dat die bron (zonder nieuwe groote regens) ook in het 2e en 3e droge jaar nog 100 ton daags blijft produceeren.

Wat volgt daaruit?

Dat er dan dagelijks 100 ton voor de watervoorziening uit dat reservoir moet bijgesuppleerd worden.

Dat kan niet meer uit dat eene reservoir van 16000 ton, want dit zou (indien het reeds in werkelijkheid bestond) al einde September van dit jaar geheel leeggepompt zijn.

Er moet dus nog een grooter tank tank van $365 \times 100 = 36.500$ ton inhoud *voor elk volgend droog jaar* als reserve klaar staan.

Het reservoir van 16.000 ton zal kosten 230.000 fl of ± 15 fl per M3. Elke tank van 36.500 M3 zal dus (à 15 fl per M3) op 540.000 fl komen te staan.

Voor *drie achtereenvolgende droge jaren* moet er dus aan opslagruimte voor water aan reservoirs een totale inhoud van $36.500 + 36.500 + 16.000 = 90.000$ M3 aanwezig zijn, die aan bouwkosten (à 15 fl per M3) 1.350.000 fl zullen verslinden..

We zullen onze lezers de verdere berekeningen voor het 4e en 5e droge jaar maar besparen.

En men vergete niet dat onze berekeningen nog veel te gunstig zijn,

1o. omdat in het 2e en 3e en volgende droge jaar de bronnen onmogelijk een productie van 100 ton per dag kunnen opleveren.

2o. omdat wij nog bij deze schatting niet eens rekening hebben gehouden met eventueele uitbreiding der waterleiding door grooter dagelijksch waterverbruik boven de 200 ton per dag door de bevolking.

3o. omdat wij bij deze becijferingen als zeker hebben aangenomen (wat niet vaststaat) dat er aan die droogteperiode een *zeer overvloedig* regenjaar is voorafgegaan, waarin de productie van de bronnen zóó overvloedig was, dat al die reservoirs met een totale inhoud van 90.000 M3 konden volloopen. Want daarvoor wordt vereischt dat die bronnen een jaar lang een overproductie (*boven* de 200 ton daags) geven van 250 ton of gedurende 6 maanden van 500 ton. Wat een zeer dubieuzen bijsmaak heeft.

Op dezelfde gronden dus, waarop wij vroeger het voorstel der Raadsleden: reservoirs voor *regenwater* hebben bestreden, en waarop de Gouverneur, in zijn *M. v. A.*, zulks nog krachtiger doet, moeten wij dus ook den bouw van deze reuzetanks afwijzen, verwerpen en veroordeelen.

In de dagen dat Ir. BOOMSMA, de Rotterdamsche adviseur van de K. W. I. M. en van het Gouvernement voor de verbetering der *Handelskade* en het *Waaigat*, op Curaçao vertoefde, hoorden we vertellen, dat deze Heer ook op Hato een bezoek had gebracht en de uitvoerbaarheid van het plan-Molengraaff had nagegaan.

Wij weten niet, of dit geschiede uit eigen belangstelling of op verzoek of met een opdracht. Doch indien hem

Voetbal Pietje.

— „Jô, mot je mai hebben?" zeide Pietje, terwijl hij met een fikschen zwaai van zijn stevig lichaam z'n tegenstander opzij dofte en den bal vanaf de lijn keurig voor doel zette.

De scheidsrechter had den dof niet gezien en het spel vond gewoon voortgang....

Pietje, de snelle rechtsbuiten van de volksclub *S. S. S.* (wat beteekenen moest: *„Sport Staalt Spieren,"* een vrijwel overbodig iets dus bij deze pootige werkjongens), was de roem en de glorie van het armzalig buurtelftalletje, dat slechts één bal, drie paar voetbalschoenen en als speelveld een open stuk land tusschen de huizen van de buitenwijk der stad in eigendom had.

Ik vertelde u reeds, dat Pietje de roem van zijn club was.

Een wedstrijd met Pietje in de voorhoede was al van te voren half gewonnen. Want vlug en lenig en met een onmiskenbaren aanleg voor het spel wist hij steeds aan de vinnigste bewaking te ontsnappen en, terwijl hij snel naar binnen liep, de bal netjes voor doel te plaatsen of een van zijn onhoudbare „kanjers" rechtstreeks op goal te lossen....

Z'n kameraden hadden hem den bijnaam van „Voetbal-Pietje" gegeven, een naam, met die onbewuste raakheid, het volk eigen, gekozen. Want Pietje en een voetbal waren werkelijk twee niet te scheiden begrippen.

Zonder voetbal was Pietje *niets*, was hij enkel een heel gewoon jochie, met geweldig veel drukte en een ontzaglijke verbeelding van zichzelve, zooals dat de meeste heel gewone jochies hebben....

Maar met een voetbal was Pietje *alles*. Dan was hij de snelle rechtsbuiten, die zijn club de overwinning bracht, de ster-van-het-veld, naar wiens minzamen blik de meisjes langs het lijntje smachtten, de rechtsbuiten die vrijwel alles mocht doen en alles mocht zeggen, omdat hij „Voetbal-Pietje" heette....

***

De jaren verliepen en Pietje wies in aanzien, doch niet in verstand....

Van dat laatste had hij nooit overdadig veel bezeten, doch zijn vroege voetbalroem had bovendien den schamelen voorraad spoedig bijna geheel opgebruikt.

Hij had al lang de kleine volksclub verlaten en speelde nu in het eerste elftal van een eerste klasser.

Van fabrieksjongen was hij reiziger in sportartikelen geworden.

Niet dat Pietje nu juist bijzondere eigenschappen voor het beroep van reiziger bezat. Maar den naam, ziet u, den naam. Wat een reclame was het niet voor een winkelier, om tot zijn klant te kunnen zeggen:

— „Deze voetbalschoenen, mijnheer, zijn mij geleverd door den beroemden internationaal Pietje X..... mijnheer!"

De mijnheer-in-kwestie antwoordde dan in negen-en-negentig van de honderd gevallen:

— „Door Pietje X.... zegt u?! En is die zelf hier geweest, om ze te verkoopen??"

— „Zeker, mijnheer.

— „O ja? geeft u me dat paar dan maar...."

Bij al zijn vreugden had Pietje echter een groot verdriet.

En dat was, dat hij zoo leelijk was.

Want leelijk was en leelijk bleef hij, ondanks al zijn voetbalroem.

Allemachtig, wat was hij leelijk..

Zelfs zijn meest-verstokte bewonderaar moest dat toegeven.

Al zette hij ook bij het kieken z'n liefste snuit, het gaf hem weinig.

En daarom heeft hij maar bij heel weinig meisjes in een lijstje op de kamer gehangen.

Wat anders, bij onze huidige heldenvereering, geen uitzondering is...

***

De dag brak aan, dat Pietje zijn 25ste internationale wedstrijd speelde.

Dat werd een groote dag in de geschiedenis van het Nederlandsche volk.

Het Stadion te Amsterdam was geheel uitverkocht. Duizenden had men teleurgesteld moeten wegzenden en slechts door krachtig ingrijpen van de politie was een bestorming der loketten voorkomen....

Eerst traden de gasten, onder de opgewekte tonen van hun volkslied, het veld op.

Het publiek juichte....

Toen kwam het Oranje-elftal; voorop Pietje.

Het publiek brulde....

Men klauterde op de banken, drong, duwde, zwaaide met hoeden en petten en stootte, met alle kracht, waarover de longen beschikten, een gekrijsch en geschreeuw de lucht in, dat de apen in Artis met een gerechtvaardigde afgunst vervulden....

Dat alles gold Pietje, die in het midden van het veld deze, wat ze dan noemen „spontane", hulde minzaam in ontvangst nam en diep van onuitzegbare waarde voor de gemeenschap doordrongen was....

Achtereenvolgens werd hij toegesproken door verschillende autoriteiten en autoriteitjes op allerlei gebied...

De burgemeester van Amsterdam huldigde hem als de trots van Nederlandsch hoofdstad, als de man, die onze vaderlandsche roem tot ver buiten de grenzen had geschopt. De directeur van het Stadion sprak hem toe, als de nobele sportman, die zelfs in de vurigste oogenblikken van den strijd zijn kalmte wist te bewaren, zijn clubvoorzitter bejubelde hem als den gezelligen kameraad, die het altijd met iedereen even goed had kunnen vinden.

Het is afschuwelijk, hoe menschen bij dergelijke gelegenheden liegen kunnen!....

Maar het grootste moment kwam, toen de vertegenwoordiger van den minister van binnenlandsche zaken het veld opstapte, en onder de opgewekte tonen van het „Onze Piet, die gaat nooit verloren", het ridderkruis van den Nederlandschen Leeuw op Pietjes Oranje-shirt speldde.

Want het vaderland weet zijn groote zonen waardig te eeren....

Toen scheen aan het gebrul geen einde te zullen komen.

— „Wa moi nie, wa moi," snotterden op de tribune twee oude collega's van Pietje uit de volksclub.

En een beetje afgunstig voegden zij eraan toe:

„— Hi heit ut toch wel verr geschopt, nie...."

***

Ergens, op een van de goedkoopste plaatsen zat een jong geleerde, een man, die heel mooie dingen schreef en die in machtige liefde een evangelië van geloof en hoop bracht aan zijn medemenschen.

Die man was noch rijk, noch beroemd; daar was hij te goed voor.

— „Begrijp jij nu," vroeg hij aan zijn vriend, die naast hem zat, „hoe al deze menschen zich zoo dwaas kunnen aanstellen, om dien kaffer daar?"

Dat laatste doelde op Pietje....

— „Maar arme man, begrijp je dat niet?

„Begrijp je dan niet, dat jij een hopelooze mislukking bent, omdat je talenten in je hoofd zitten en niet in je beenen?

„Begrijp je dan niet, dat jij je heele leven gedoemd zult zijn, om te zwoegen en te slaven en toch eenzaam, als een verstootene, te sterven, omdat jij een goudmijn hebt in je ziel en die ander daar in zijn voet.

„Maar, mijn hemel, weet je dan nog niet, dat jij tijdens je leven nooit zult befeest worden als dien „kaffer" ginds? Daar heb je eenvoudig nu eenmaal de beenen niet voor en waarschijnlijk ook te veel gezond verstand....

v. d. E.

(De Gelderlander.)

daarbij ook eeen nauwkeurige grafische voorstelling van het rendement van de bronnen van Hato en de statistieken van den regenval van Curaçao over de laatste eeuw is voorgelegd, kunnen wij ons onmogelijk voorstellen, dat de Heer BOOMSMA bij zijn bestudeering van het plan onzer watervoorziening tot een andere conclusie is gekomen, dan wij in het bovenstaande hebben bewezen.

Datzelfde geldt eveneens van het advies van Professor KRAUS.

Over een ander beter plan kunnen zij moeielijk oordeelen, omdat hun daarvoor de gegevens ontbreken.

Men zal ons waarschijnlijk van onbillijkheid betichten, omdat wij het antwoord van den Gouverneur in zijn *M. v. A.* hebben verzwegen op de vraag der Raadsleden of in dit plan wel met langdurige droogte is rekening gehouden.

Het geheele *plan-Molengraaff*, zegt de *M. v. A.*, is gebaseerd op grondwater*vermeerdering* ten einde in den drogen tijd nog over water te kunnen beschikken. Die vermeerdering moet dan plaats vinden 1o. door *aanleg van dammen* op het hoogplateau van Hato om het wegstroomen van water bij zwaren regenval te beletten. 2o. door het *capteeren der bronnen*.

Doch dit laatste kan onmogelijk in aanmerking komen, omdat daardoor wel de *kwaliteit* van het water wordt verbeterd, maar de hoeveelheid niet toeneemt.

Rest dus alleen de *damaanleg*.

Zonder twijfel zal daardoor bij zwaren regenval het reservewater in het kalksteengebergte van Hato belangrijk toenemen.

Maar men moet zich dat goed voorstellen om de werkelijke waarde van dit voorstel te kunnen beoordeelen.

Dat in den regentijd de bronnen van Hato veel ruimer vloeien, komt doordat de voorraad en dus de druk van het water in den berg veel grooter is dan in den drogen tijd. Wordt dus door damaanleg op het plateau nog grooter hoeveelheid water in den berg opgenomen, dan zal daardoor de benedenwaartsche druk van het water nog veel meer toenemen, zullen dus de bronnen nog veel sneller en overvloediger gaan loopen, of m. a. w. zal de productie der bronnen in den regentijd nog veel grooter worden, doch met dit resultaat alleen, dat die reservoirs in minder tijd zullen volloopen, waarna de rest naar zee wegvloeit en verloren gaat, terwijl na lange droogte we dat kleine armzalige straompje van een pols- of vingerdikte weer te zien krijgen, dat het dagelijksch verbruik van 200 ton niet kan bijhouden.

De damaanleg geeft dus geen enkel voordeel voor den *drogen* tijd. Want men moet zich de zaak niet zóó voorstellen, alsof men die bronnen van Hato eenvoudig met een kraan kan afsluiten en er alleen maar precies zooveel aftappen als voor het dagelijksch waterverbruik in de stad noodig is.

Men heeft ons nog een andere oneerlijkheid verweten, nl. deze, dat wij het water van de putten van *Bonabista* hier geheel buiten beschouwing hebben gelaten. — Ziehier ons antwoord:

In het *plan-Molengraaff* wordt toegegeven, dat — met het oog op de watervoorziening voor de schepen ad 100 ton daags — *Bonabista* zelf het tekort van de bronnen van Hato niet zal kunnen dekken. Dan moet het groot-reservoir aldaar bijpassen.

Doch wij hebben al ruim voldoende aangetoond, dat ook Hato met zijn bronnen en reservoir daartoe niet in staat is. Waarvoor zou men dan daarvoor 300.000 fl uitgeven?

Bovendien zegt het rapport-Molengraaff nergens, binnen hoeveel maanden van droogte zich de mogelijkheid van het tekort schieten van Bonabista zal voordoen. Nergens hebben wij in dat rapport iets gelezen, dat ons eenig denkbeeld kan geven tot welke productie *Bonabista* in staat is. Wij weten van den watervoorraad van *Bonabista* nog minder dan van Hato. Als Bonabista ons in den steek laat, is het op datzelfde oogenblik met Hato al veel treuriger gesteld. Hoe kan Hato dan aanvullen? En al zou dat ook een paar maanden lang het geval zijn, wat geeft dat voor een stadswaterleiding, die voor *jaren* droogte moet berekend zijn?

Twee gevallen zijn dus mogelijk. Of wel de ontwerper verwacht van de putten van *Bonabista* een rijke productie, en dan hebben wij Hato niet noodig.

Of wel *Bonabista* kan het alleen niet bolwerken, maar dan is Hato al lang te voren buiten adem geloopen.

Op het eind van dit artikel dringt zich de vraag op onze lippen of een watervoorziening voor onze stad nog wel tot het rijk der mogelijkheden behoort.

Sinds de Gouverneur in zijn *M. v. A.* dat productie-cijfer van 150 ton van Hato genoemd heeft, is de bruikbaarheid van het *plan-Molengraaff* voor ons zóó problematisch geworden, dat wij niemand zouden adviseeren zijn geld in die onderneming te steken.

Is er dan geen ander beter plan te vinden?

Wie kan het zeggen?

Doch terwijl wij al 3 à 4 jaar zitten te ploeteren en te modderen om voor onze stad een betrouwbare watervoorziening te krijgen, beschaamt ons de *Isla* al een jaar lang met de grootste waterproductie, uit den drogen Curaçaoschen bodem opgepompt; een productie van 600 ton daags, zooals men zegt; een productie, zoo groot als de haven en stad binnen afzienbaren tijd nog niet zal noodig hebben; een productie, die al ruim een jaar lang stand houdt; een productie die binnen een half jaar na de komst van Prof. Grutterink en Ir. v. Everdingen al in volle werking was.

Wat de *Isla* kan, zou het Gouvernement dat ook niet kunnen? Zou de *Isla* niet de sleutel van dat geheim aan het Gouvernement willen toevertrouwen?

Nederland als zoutproducent.

Sinds het jaar 1918 produceert ook Nederland zout.

Sedert verscheidene jaren werden door *'s Rijks Opsporingsdienst van delfstoffen* eerst in Limburg later in de Peel van Noord-Brabant en in den Achterhoek van Gelderland groote diepboringen verricht, waarvan het eerste resultaat is geweest, dat in het Zuiden van Limberg het bestaan van groote steenkolenlagen werden vastgesteld, die nu reeds sedert verscheidene jaren ontgonnen worden.

Bij de boringen in Gelderland werd op een diepte van 350 tot 400 M. groot steenzoutlagen aangeboord en daaronder tusschen 700 en 800 M weer steenkolen.

Het vorig jaar kwam een nieuwe verrassing, toen uit hetzelfde boorgat ook petroleum, zij 't ook in kleine hoeveelheid, naar boven kwam.

Deze merkwaardigheid, dat drie verschillende mineralen: zout, steenkolen en petrolem uit één en hetzelfde boorgat werd verkregen, is tot nu toe nog nergens anders ter wereld aangetroffen.

Toen in de laatste jaren van den grooten Europeeschen oorlog de uitvoer van steenzout uit Duitschland en Oostenrijk geheel gestaakt werd, liet zich in Nederland het gebrek van zout geducht gevoelen.

En dit gaf aanleiding, dat de exploitatie van de zoutlagen bij Boekeloo in den Achterhoek van Gelderland met spoed werd ter hand genomen en met verrassend gunstig resultaat.

Had men eerst een breede diepe mijnschacht moeten uitboren voor het op en neerlaten der liften, en mijnen en tunnels diep onder de aarde uitgraven om van daaruit het zout door boring, of met behulp van springstoffen en honderden werkkrachten naar de oppervlakte der aarde te brengen, zooals zulks in Duitschland en Oostenrijk geschiedt, dan zou eerst na vele jaren de productie van zout in Nederland een aanvang hebben kunnen nemen.

Daarom werd het werk op veel moderner en tevens veel eenvoudiger wijze aangepakt.

In het boorgat werd een smallere buis tot op een diepte van 450 M neergelaten, die dus in de bovenste zoutlaag reikte. Toen werd de ruimte tusschen de smalle en breede buis vol zoet water gepompt. Het gevolg daarvan was, dat het zout in vloeibare pekel werd omgezet.

Daarna werd deze vloeistof onder hoogen atmosferischen druk gebracht, waardoor de pekel in de middelste smalle buis van zelf omhoog steeg, uitvloeide en in groote bakken werd opgevangen.

Deze pekel werd vervolgens verhit. Het water verdampte en zuiver grof of fijn soort bleef in de pannen achter, dat terstond gereed was voor verzending en verbruik.

Welk een succes deze onderneming geworden is, verhaalt het *Finantieel Nieuws- en Uitlotingsblad* van 4 Maart als volgt:

„Deze industrie, wier oprichting in 1918 aan den druk der oorlogsomstandigheden is te danken, is eene der weinige in die jaren gegrondveste ondernemingen, die na den oorlog getoond hebben ook onder normale en zelfs onder abnormaal-ongunstige omstandigheden op hechte basis te berusten.

De Mij verkreeg in 1918 van den Staat vergunning tot exploitatie der bij Boekelo (in den Achterhoek van Gelderland) aangeboorde zoutlaag, waartegen de Staat f 150,000 aandeelen ontving, alsmede een aandeel in de winst. Voorts reserveerde de Staat voor zich het recht de overige aandeelen der Mij na 1933 te naasten op voor de aandeelhouders aantrekkelijke voorwaarden.

Het concessieterrein beslaat circa 3000 H. A. en bevat op een diepte van 350 — 400 M. eenige tientallen millioen tonnen steenzout, eene hoeveelheid, die op basis van het tegenwoordige verbruik voldoende is om in de behoefte van ons land gedurende een 200 jaar te voorzien. Voor uitputting van het zout-voorkomen bestaat dus geen vrees. Met de *Vereeniging van Nederlandsche Zoutziedders (Zoutconventie)* is kort na de oprichting der Mij voor den duur van 14 jaar en daarna doorloopend van jaar tot jaar eene overeenkomst gesloten, waarbij de *Kon. Ned. Zoutindustrie* jaarlijks van de afname van een belangrijke hoeveelheid zout tot loonenden prijs verzekerd is.

De eerste productie werd in September 1919 verkregen: in dat jaar bedroeg de productie 5. 224 ton en in de jaren 1920/5 achtereenvolgens 24,857, 25,466, 28,334, 26,813, 32,054 en 34,053 ton zout.

Wij laten hieronder de verkorte winst en verliesrekening der jaren 1924 en 1925 volgen:

WINSTEN	1925	1924
Bruto winst op zout	f 977,415	f 848,903
Interest	„ 38,725	„ 29,477
Div. baten	„ 1,446	„ 995
Onv. winst vorig jaar	„ 13,177	„ 47,439
	f 1,030,763	f 926,814

VERLIEZEN:		
Salarissen en algemeene onkosten	f 68,476	f 80,705
Vrachten en emballage	„ 399,820	„ 347,022
Afschrijvingen	„ 98,170	„ 125,963
Winstsaldo	„ 464,297	„ 373,124
	f 1,030,763	f 926,814

Na dotatie van f 20,000 aan het Uitbreidings- en Vernieuwingsfonds bedraagt het over 1925 voorgestelde dividend 12½%. Wordt dit divid. door de aandeelhouders en den Min. v. Waterstaat goedgekeurd, dan ziet de reeks van de door de Mij sedert 1920 uitgekeerde dividenden er als volgt uit: 10%, 6%, 10½%, 6%, 11% en 12½%. Voorts heeft de vennootschap uit de winsten der jaren 1919/1925 op de bezittingen in totaal f 652,000 afgeschreven, een Uitbreidings- en Vernieuwingsfondsgecreëerd van f 555,000 en het statutaire reservefonds tot f 193,000 kunnen opvoeren.

Uit de winst- en verliesrekening valt af te leiden dat de bruto-winst op zout (geraffineerd-, industrie- en afvalzout dooréén gerekend) in 1925 f 2, 875 per 100 K. G. bedroeg. tegen f 2. 653 per 100 K. G. in 1924 en f 2,337 per 100 K. G. in 1923.

De winstmarge toont dus eene gestadige verbetering, hetgeen naast hoogere verkoopprijzen voornamelijk te danken is aan lageren kostprijs door de uitkeeringen en technische verbetering van het bedrijf en door toename der productie. Wat de productie betreft, laat het verbruik van zout nog zeer veel ruimte voor verdere productieverhooging. Het jaarlijksche zoutverbruik in Nederland beloopt globaal 200, 000 ton, waarin de *Kon. Ned. Zoutindustrie* in 1925 voor slechts 1/6 gedeelte voorzag.

Koloniale Raad.

Zitting op Maandag, den 12n. April 1926, des avonds te 8 uur.

Te behandelen onderwerpen:

Ingekomen stukken.

Willemstad, den 8n. April 1926.

De Griffier van den Raad,

BOOMGAART.

Berichten uit de Kolonie.

Goede Reis.

Met het SS. *Almelo* van de Pacific Lijn van de K. W. I. M. vertrokken hedenmorgen met een jaar verlof naar Holland de Eerw. Pater G. MURK, pastoor van Sabaneta Aruba, de Eerw. Pater D. REISCH, kapelaan van de Sint-Anna te Otrabanda, en wegens gezondheidsreden de Eerw. Pater R. BOERBOOMS, kapelaan van de kerk van de H. Familie alhier.

Verplaatsingen.

De Eerw. Pater B. SCHIPPER, kapelaan aan de Rozenkranskerk van Pietermaai is benoemd tot kapelaan van de St. Annakerk Otrabanda in plaats van Pater D. REISCH.

De Eerw. Pater B VAN EVERDINGEN, kap. te Santa Rosa tot pastoor van Rincon-Bonaire.

De Eerw. Pater C. GALLÉ, pastoor van Rincon tot pastoor van Sta Cruz Aruba en de Eerw. Pater H. ZOETMULDER, pastoor van Sta Cruz tot pastoor van Sabaneta Aruba De Eerw. Pater R. HOFHUIS, die volgende week met het SS. *Crijnssen* van Holland wordt terugverwacht, komt als kapelaan op Santa Rosa.

De uitvoering van de Congregatie „San Hosé.

Wel zelden of nooit zal het allereerste optreden van amateurs-tooneelisten met zooveel succes zijn bekroond als dat van de leden van de Congregatie van „*San Hosé*" op Dinsdag 6 April. Werkelijk, die jongens hebben zich zelf overtroffen en ook andere oudere liefhebberij-gezelschappen op zijde gestreefd.

Het stuk *Eert Vader en Moeder*, een episode uit den ondergang van St. Pierre door de uitbarsting van de Mont-Pelée op Martinique op 8 Mei 1902, was aangrijpend mooi, boeiend van het begin met een climax van spanning en hartstochtelijk spel tot het angstwekkend slot, dat een geweldige ontknooping bracht, en dat in plaats van met vervloeking in zegening en vergiffenis eindigde.

Nog maar zelden hebben wij van zulke jonge spelers, die allen voor het eerst op de planken stonden, zulk een mooi spel zulk een inleven in hun rol, zulk een krachtig, temperamentvol uitbeelden van hun rol gezien.

Zij hebben voor goed hun naam gemaakt.

Deze uitvoering was oorspronkelijk bedoeld als een hulde aan fr. RICHARDUS op zijn 50-jarig professie feest. Hij is de leermeester dezer jongelieden geweest op school, hij is nog de rechterhand van Pater REISCH in de Congregatie *San Hozé*.

Doch onvoorziene omstandigheden hebben deze uitvoering zoo lang tegengehouden. Vóór het drama bracht de directeur der Congregatie, Pater REISCH, dit alles in herinnering en nu aan den vóóravond van zijn vertrek naar Holland, nam hij afscheid van zijn jongens en hoopte dat zij ook tijdens zijn afwezigheid den bloei der Congregatie zullen bevorderen en zich als mannen van karakter, als katholieken van de daad zullen gedragen, als elementen, waaraan de Curaçaosche maatschappij zulk een groote behoefte heeft.

Tijdens de pauze, bracht een der leden, de Heer G. VAN UTRECHT, namens zijn medeleden dank aan Pater *Reisch* voor zijn opofferend werk voor den bloei der Congregatie, en verzekerde den Directeur dat hij ook tijdens zijn verblijf in Holland met voldoening zou mogen vernemen dat zijn jongens op den ingeslagen weg voortgaan onder den nieuwen Directeur Pater B. SCHIPPER.

Het tweede gedeelte, de opvoering van het blijspel: *Een geheime opdracht* was een doorloopend lachsuccès.

Eenige mooie zangnummers, en een paar stukken door het muziekkorps *Excelsior* van de C. R. K. Volksbond, verhoogden de stemming. Het was werkelijk een mooie avond.

Morgen avond 8 uur is er weer een uitvoering.

Ontvangen 2 April Vrijdag 6 P. M. per kortegolf uit den Haag.

Tweede kamer eindverslag is uitgebracht over de Curaçaosche begrooting van 1926.

— De gezanten te Peking hebben een half millioen dollar ter beschikking der regeering gesteld teneinde de achterstallige loonen der politie en der troepen uit te betalen. De christengeneraal Feng is plotseling weer te Peking verschenen, geheel midden China verkeert in een ontredderden toestand.

— Briand, Steeg, Painlevé en Petain hebben besprekingen gehouden over het Rif (Marocco). Een nieuwe veldtocht werd overwogen voor het geval dat Abd El Krim geen vredesonderhandelingen zou aanknoopen.

— Het voor den watersnood ontvangen bedrag heeft vier millioen overschreden.

— De Fransche Kamer heeft de financieele wetten, welke het evenwicht der begrooting moeten verzekeren met 236 tegen 159 stemmen aangenomen. De overwinning van het kabinet Briand is te danken aan het feit dat de socialisten besloten hadden zich van stemming te onthouden om het kabinet niet in gevaar te brengen.

— Rusland zal niet deelnemen aan de ontwapeningsconferentie.

— Op 16 mijl afstand van Peking is een hevige strijd om de stad ontbrand. De troepen van Feng zijn met die van Woe en Tsjang slaags geraakt.

Officieële Berichten.

Aan den opzichter op Cas Chiquito, H. Y. Zijlstra, ter beschikking gesteld van den weerkundigen dienst, is eervol ontslag uit 's Lands dienst verleend.

Aan den R. K. Geestelijke van den 2den rang alhier, H. W. J. Boerbooms: is, op zijn verzoek, eervol ontslag uit 's Lands dienst verleend.

Gelukkig gered.

Een brief uit Trinidad, die via Canada deze week hier aankwam, bracht het bericht, dat den 16 Februari ll. Pater ANT. TER MAAT, O. P. aldaar aan het grootste levensgevaar ontsnapt is.

Zooals men weet, was Pater TER MAAT van September 1904 tot Maart 1912 hier Vicaris der Paters Dominicanen en werd in dat jaar gekozen tot Provinciaal der Orde in Holland.

Op eigen verzoek werd Pater ter Maat daarna belast met de geestelijke verzorging der groote Melaatschen-inrichting *Cocorite* op het eiland Trinidad, waar hij in November 1923 aankwam.

Een gedeelte dezer melaatschen is van *Cocorite* overgebracht naar een klein eilandje *Chacachacare* gelegen bij den ingang van de baai van Port-of-Spain, de hoofdstad van Trinidad. Elke week gaat Pater ter Maart voor zijn geestelijke bediening aan dit eilandje der melaatschen een bezoek brengen.

Den 16 Februari ll. keerde hij weer daarvan terug met een klein stoombootje *Naparima*. Dit bootje is toen door onbekende oorzaak aangevaren door het SS. *Van Dyck* van de *Lamport & Holt-Line*. Binnen 5 minuten zonk de *Naparima*. Alle opvarenden gingen te water, ook Pater TER MAAT, die in de diepte verdween en daarna weer boven kwam drijven en toen een ronddrijvend stuk hout vastgreep en zich zoo 20 minuten boven water wist te houden.

Toen werd hij door een visschersboot gered, 12 of 13 personen zijn bij deze ramp verdronken.

Wij mogen den hemel danken voor deze wonderbare redding.

Fransche vliegeniers in Venezuela.

Eenige jaren geleden is door een paar Fransche vliegeniers als instructeurs een stel Venezolaansche vliegeniers gevormd en werd een vliegschool met hangar en vliegtoestellen opgericht te Maracay. Doch we hoorden er verder niets van.

Thans zijn er weer twee instructeurs van den Franschen vliegdienst in Venezuela aangekomen, de Heer ROBERT GUERIN, als directeur-vliegenier en MARCEL PASIN als mechánicus. Deze beiden hebben onlangs een interessanten vliegtocht gemaakt naar het binnenland, de streek der *llanos* langs den Orinoco, Te Maracay opgestegen hebben zij achtereenvolgens Calabozo, San Fernando de Apure, Barinas. Guanare en San Carlos bezocht en daarbij een afstand van 915 KM. afgelegd.

Dat opent een nieuw verschiet voor den vliegdienst in Venezuela.

Niet onbehoorlijk.

Ruim een maand wij geleden, hebben op gezag van een betrouwbaren zegsman, een bericht opgenomen omtrent het „schandelijk" gedrag van een troep Hollandsche werklieden, voor de *Isla* bestemd, op hun reis van Holland naar hier aan boord van de *Jan van Nassau*. Volgens officieel rapport van den kapt. van dat schip blijkt nu, dat zich, die werklieden alleen aan eenige „baldadigheden en kwajongensstreken" hebben schuldig gemaakt, zooals dat „van jongelieden uit den arbeidersstand, die zich op een lange zeereis vervelen, verwacht kan worden." Doch „van een onbehoorlijk of schandelijk gedrag" is nimmer sprake geweest.

Duitsche Boot.

Donderdag morgen vóór 6 uur, terwijl er een felle wind blies en het weer hevig was, zag een Duitsche boot het licht in den kalkoven op het Rif voor het havenlicht aan en stoomde in die richting, doch zat in minder dan geen tijd op de klippen. Gelukkig is de boot weer spoedig losgeraakt en stoomde later de werkelijke haven binnen.

Wind, wind, wind.

De geheele week waait er reeds een felle wind als een orkaan. Het gaat met geweldige rukken en stooten. De wind huilt en giert, raast en blaast, telkens weer met nieuwe kracht en forsch geweld. Onvermoeid en zonder ophouden zet hij zijn aanvallen in, beukt en rammeit hij, dwarrelt wolken van stof en vuil op, beklemt den adem, verstopt en besmet neus en longen, verduistert het gezicht. Zijn die zonnevlekken nog niet weggeradeerd?

Heden overleed
tot mijne diepe droefheid
mijn innig geliefde echtgenoote

Ma[illegible]ianae Herrera

geb. VAN DER REE.

Bonaire, 4 April 1926.

JULIO HERRERA.

Eenige kennisgeving.

Op den 17en April hopen onze geliefde ouders

Francisco J. G. Booi-Beukenboom

hunne 25 jarige echtvereeniging te herdenken.
Wij hopen, dat de Goede God hen nog langen tijd voor ons moge sparen.

Bonaire, den 1sten April 1926.

Hunne dankbare kinderen.

Willemfriedus
Martinus
Enrique
Rosa
Germando

2—2

Receptie ten woonhuize
Kralendijk, des avonds 7 uur

Agenten: MENSING & Co.

ALLERLEI.

Een loterij-profeet.

Gedurende eenige weken heeft een „profeet" de Italiaansche openbare meening in groote beroering gebracht. Een invalide man uit San Ferdinando bij Foggia, Torraca genaamd, verklaarde, zoo vertelt het Hbld. de kunst te verstaan, de nummers van de loten der Staatsloterij, waarop een prijs zou vallen, vooruit aan te duiden. Hij had de gave van zijn vader geërfd. Hij zelf trok, toen hij een lot had genomen, aanstonds 20.000 lire.

Van alle kanten werd hem gevraagd nummers op te geven, en inderdaad, binnen een paar weken tijd had de Staat alleen in San Ferdinando twee millioen lire aan prijzen uit te betalen.

Het Kamerlid Piazella, dat aan Torraca zijn belangen had toevertrouwd won 450.000 lire, prof. Santoro uit Foggia 40.000, een advocaat 90.000 lire. De kleinste winnaar, de burgemeester van het dorp, die maar een paar lire had geregisteerd, trok een prijs van 10.000 lire.

Huismoeders, winkeljuffouwen speelden onder leiding van Torraca en zagen zich aldus een klein kapitaaltje toevloeien.

Torraca werd de populairste man in San Ferdinando. De leveranciers bedienden hem voor niet, een commissie van burgers bood hem een villa aan.

De Staat werd gealarmeerd en ging onderzoeken of de voorspellingen van den profeet wel wettelijk geoorloofd, waren.

Toen het bleek, dat de inzet van den grooten stroom van spelers de uitbetaling der hooge bedragen compenseerde, verzette hij zich niet.

Edoch, aan Torrarca's roem is spoedig een einde gekomen. Zijn voorspelling, dat de nummers 33 en 48 Zaterdag j.l. zouden uitloten, is niet bewaarheid. De Staatsloterij verdiende er... 100 millioen lire mee, hetgeen op een opgeëvenaard geval van collectieve speculatie wijst. In het dorp van den profeet was voor vier millioen lire ingezet, in Napels voor 15 millioen, in Milaan voor 20 millioen in Rome voor 18 millioen, enz. De menigte bestormde de kantoren, waar de loten verkrijgbaar waren; er hadden vechtpartijen plaats, waarbij vrouwen werden gekwetst. Duizenden menschen waren naar San Ferdinando getogen om te hooren welke aankondiging Torraca zou doen.

De groote slag kwam 's middags. De nummers waren niet uitgeloot. Torraca bleek verdwenen om een kuur voor zijn gezondheid in Bari te doen.

Scherper straffen tegen zedenmisdrijven.

Het parlement in Engeland heeft in tweede lezing een wetsvoorstel aangenoment waarbij de straffen voor sommige vergrijpen tegen de zeden verscherpt worden. Dit wetsvoorstel dankt zijn ontstaan aan een geval, dat zich onlangs heeft voorgedaan en waarbij slechts een maximumstraf van twee jaar gevangennisstraf kon worden opgelegd. In het nieuwe wetsontwerp nu wordt bepaald, dat voor ieder geval afzonderlijk straf kan worden opgelegd.

„Het loon der braven."

Over den boulevard Montparnasse te Parijs komt aangesjouwd een groote, zwaar-geladen handkar, met een klein jongetje erachter, een jochie van een jaar of twaalf.

— „Zie me dat schandaal eens aan!" roept verontwaardigd een schilder, die op het terras voor de *„Rotonde"* zit, om „indrukken te verzamelen."

„Inderdaad!" roept een andere schilder aan 'n naburig tafeltje terug. Die schandelijke kinder-exploitatie hier! die lui moesten zich schamen! 't Is natuurlijk weer zoo'n vent, die zelf géén kinderen heeft, anders zou hij 't wel uit zijn hoofd en vooral uit zijn hart laten, om een jog van twaalf jaar er met zóón kar op uit te sturen. 't Is niet om langer aan te zien! Ik ga 't jochie helpen!...

En meteen vliegt hij op. Naar het kind toe.

— Moet je nog vér zoo?
— Tot het Observatoire, meneer.
— Waar kom je vandaan?
—O, van dichtbij, uit de rue Vavin.
— Maar hoe moet je heelemaal het Observatoire halen? je bent nu al buiten adem, niet?
— Ja, meneer.
— Waarom heb je niet tegen je patroon gezegd, dat zoo'n volgeladen kar veel te zwaar voor je is?
— Dat heb ik gezegd, meneer.
— Nou, en wat heeft die vent je toen geantwoord? Heeft hij je gedwongen om toch te gaan?
— De baas zei: „Ga jij maar, hoor! Je moet de *Rotonde* langs, en daar zit natuurlijk wel de een of andere idioot op het terras, die medelijden met je heeft en je een handje komt helpen!....

De schilder deed twee passen terug, streed een kleinen fellen binnenstrijd, en ging tóch met het jochie mee tot het Observatoire.

Agenten: MENSING & Co.

BUITENLAND.

FRANKRIJK.

Vrijzinnige domperij.

Het enorme succes van de publieke conferenties van de *D. R. A. C.* (Oud-strijders-vereeniging tot verdediging van de religieuse rechten) verontrust de Fransche vrijzinnigheid zeer. Te Parijs heeft de *Liga* voor de Rechten van den Mensch zich niet aan de debatavonden met de geestelijke conferenties kunnen onttrekken.

De debatavonden werden zeer druk bezocht en de vrijzinnigen zijn genoodzaakt hun beste sprekers, de „oude paarden" als Ferd. Buisson enz. van stal te halen. In de provincie doet men echter alle moeite den priesters oud-strijders het spreken te beletten, waarvoor zij echter niet opzij gaan.

Maar bepaald kras is wat te Marseille gebeurde. Daar was voor 7 Maart een conferentie met debat van den bekenden jongen pater Doncoeur aangekondigd, die overal volle zalen trekt. De Vrijdenkersfederatie van Marseille heeft nu een dagorde aangenomen en bij den burgemeester gebracht, de befaamde senator Flassières, om die vergadering te verbieden, tevens aankondigend, dat, zoo de vergadering doorgaat, een tegenmanifestatie zal worden gehouden.

Zijn de vrijdenkers te Marseille weer van plan, zooals verleden jaar, om met communistische hulp een bloedbad aan te richten?

Belasting op.... gevonden voorwerpen!

De Fransche Kamer, maakt zonderlinge sprongen. Zoo heeft ze o. a. in de gauwigheid een voorstel aangenomen, waarbij van elk gevonden voorwerp, dat door den eigenaar wordt opgeëischt, een belasting zal worden geheven van vijf francs voor voorwerpen van een waarde van 100 tot 1000 francs, en tien francs voor voorwerpen boven een waarde van 1000 francs.

Men vond het voorstel wel vreemd. Doch de communist Cachin zag er een goudmijn in, daar in Parijs wel elken dag een dame een paarlensnoer of bontmantel verliest. En zijn partijgenoot Vaillant-Couturier merkte op, dat deze reclame — want volgens hem is dat verliezen niets anders dan een reclametruc — moet worden betaald!

Een praktisch afgevaardigde wees er op, dat er een expert moet worden benoemd om de waarde der voorwerpen te schatten, hetgeen duurder zal komen te staan dan hetgeen de belasting zal inbrengen.

Toch werd het voorstel aangenomen.

De wijn in het parlement.

Bij de behandeling van de landbouwbegrooting in de Kamer is de afgevaardigde Barthe hevig te velde getrokken tegen geheelonthouders en apostelen der drooglegging.

Sprekende over de propaganda-platen, welke hier en daar op de muren van Parijs zijn aangeplakt, wees hij er op, dat deze platen onderteekend zijn door geheelonthoudersbonden, die een subsidie van den staat genieten.

„Mijne heeren", zeide hij, „het nut van den wijn behoeft niet nogmaals te worden aangetoond. Ik verzoek mijn collega's zich tegen deze afschuwelijke, lachwekkende propaganda, die tegen het nationaal belang is, te keeren." De verontwaardiging van den heer Barthe nam echter nog toe, toen hij verklaarde, dat in sommige schoolboekjes het druivensap als een gevaarlijk vocht wordt voorgesteld en dat er rekensommen wordt opgegeven, waarin sprake is van wijnproducten, die een derde water in hun wijn mengen... Dit is een beleediging voor de betrokkenen!

En de heer Barthe eindigde met zijn deelneming te betuigen aan het door de drooglegging gedemoraliseerde Amerika, hulde brengend aan den Franschen wijn.

De *„Oeuvre"* vertelt dat alle leden zelfs de communisten, hiermede instemden, en dat er toen voor het eerst een minuut van waarlijk heilige eendracht in het Fransche parlement heerschte!

Kartelschandalen.

De commissie voor de staatspanden heeft, in overleg met den deken der faculteit der medicijnen besloten het door de befaamde roofwetten van Combes aan de Jesuiten ontnomen college-gebouw in de rue Vaugirand te Parijs, af te staan aan de faculteit der medicijnen.

Alle annexen dier faculteit zullen in hot complex van 't oud-college, dat niet minder dan 4 H. A. terrein beslaat, worden ondergebracht. — „Gestoled goed gedijt niet."

BELGIE.

Internationale hulde aan de nagedachtenis van kardinaal Mercier.

Dezer dagen is, naar de Brusselsche berichtgever der N. R. Crt. meldt te Brussel een internationaal comité opgericht met het doel een blijvende hulde ter nagedachtenis van Kardinaal Mercier te verzekeren door het uitgeven van een grootscheepsch werk geheel aan het leven van den Belgischen primaat gewijd.

Voorzitter van het comité is graaf Carton de Wiart, de minister van staat en gewezen minister-president, terwijl verder in het comité zitting hebben voor België de burgemeesters Max en van Cauwelaert, mgr. Ladeuze, de rector van de universiteit te Leuven, de sociaaldemocratische minister van staat Jules Destrée, senator Pater Rutten, O. P. mgr. Schyrgens, kanunnik Dessain, gewezen secretaris van den kardinaal, burggraaf Davignon en Fernand Passelecq' secretaris-generaal van het comité; voor Engeland lord Halifax en C. K. Chesterton; voor Frankrijk Poincaré en mgr. Baudrillart; voor de Ver. Staten Brand Whitlock, de gewezen gezant te Brussel en dr. Shahan, de rector van de katholieke universiteit te Washington.

In het werk zullen onder leiding en schikking van Fernand Passelecq een vrij aanzienlijk aantal bijdragen van Belgische en andere medewerkers worden opgenomen.

AMERIKA.

Vrouwenkleeding te lichte bagage.

De vervoermaatschappij *Werscott Express Cy.* en *New York Transports Cy.* hebben machtiging gevraagd om de bagaga-tarieven te mogen verhoogen, omdat — aldus de motiveering — de vrouwen tegenwoordig zoo weinig kleeren dragen, dat zij een serie toiletten en linnengoed in een klein valies kunnen bergen.

De vrouwenmode berooft de transportmaatschappijen van groote inkomsten, welke zij vroeger uit vervoer van damesstoffen trokken.

Men vraagt zich echter af, teekent de Msb. hierbij aan, of de Posterijen op haar beurt ook niet een verhooging der tarieven zullen eischen. Verhaalt men niet van een tooneelspeelster, die onlangs weigerde op te treden, wijl zij een aangeteekende brief verwachtte, waarin.... haar costuum zat.

Een hotelkwestie in verband met de drankwet.

Het vermaarde New-Yorksche hotel *Brevoort*, op den Noord-Oostelijken hoek van *Fifth Avenue* en *Eighth Street*, staat op het punt gesloten te worden. Het bestuur van het hotel heeft, zooals onlangs gemeld werd, de drankwetten geschonden en deswege heeft thans de bondsdistrictrechter te New-York aan de eigenaars medegedeeld, dat hij een actie tegen het hotel heeft ingesteld tot het verzegelen van de deuren van het hotel voor den duur van zes maanden.

De rechter geeft den eigenaars intusschen twintig dagen den tijd om te besluiten of zij tegen deze actie in verzet zullen komen. Gaan zij daartoe over, dan zou een uitspraak ten gunste van de regeering de permanente sluiting van het hotel tot gevolg kunnen hebben.

Inderdaad, een moeilijke keuze voor de eigenaars.

Een Eucharistisch lied.

Voor het congres te Chicago.

De Amerikaansche bladen geven den tekst van het bekroonde lied, dat op het aanstaande Eucharistisch Congres te Chicago zal gezongen worden. Zij vermelden tevens wie het lied vervaardigde: een Zuster, wier kloosternaam Zuster Maria der Engelen, nu wel spoedig heel de christenheid door bekend zal wezen.

Zuster Maria der Engelen geeft Engelsch in St. Franciscus Xaveriuskollege te Chicago. Sinds tien jaren behoort zij tot de *Sisters of Mercy*, — Zuster van Liefde of Barmhartigheid. Zij heeft aan de universiteit gestudeerd.

Niet minder dan 3000 liederen, uit alle deelen der wereld ingezonden, werden den beoordeelaars in dezen liederenwedstrijd ter keuring voorgelegd. De verkozen hymne, natuurlijk in 't Engelsch, luidt als volgt:

O Christians, raise your hearts;
Oh, magnify your birth;
God of me blood has made
All those who dwell on earth.

Refr.

All praise unto our eucharistic King (*bis*)

Lord God of hosts, behold
What Christ's blessed prayer has done;
„My Father, may they be"
As we are, Father, one.

Our lives we consecrate
Each nation, race by race.
Oh, may we meet again
To sing before thy face.

Ontvangen.

Van den Heer BADARACCO twee brochuurtjes mooi geillustreerd: *Buick Slx Automobielen met-kleppen-in-de-kop,* en *The Desert Mail, across Syria from Beirut to Bugdad.* —Van het Agentschap van de K. W. I. M. een nieuwe tijdtafel van de stoombooten van de *Colon — Lijn.*